

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**Exempla, In Septem Capitalivm Vitiorm Detestationem,
Per Qvadragesimam, An. 1646. narrata**

Stengel, Georg

Ingolstadij, 1649

§. 2. Alfonsi fortuna.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-49161](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-49161)

7
Cap. I. De Alfonsi X. superbiâ,

quem representat. Historiæ scriptor tantam fidem meretur, quantam habet authoritatem. Est enim Episcopus Palentinus, *Rodericus Santius* dictus, de Arenalò, qui priùs quàm mitrâ insigniretur, fuit Pauli II. Pontificis Romæ, in Castro S. Angeli, *Castellanus*; cuius libros, è Toletanæ Ecclesiæ Bibliotheca, nominatus Soc. nostræ scriptor, Andreas Scottus, emendatos edidit. Authoritas historico etiam inde est, quòd eius volumina ab alijs grauibus & eruditis viris passim laudata inueniantur. Hic ergo Rodericus Santius Parte 4. Hist. Hispan. cap. 1. & seqq. ad gloriosos & cicadis plenos, eosque, qui sibi videntur digito cælum attingere, moderandos homines, eiusmodi exemplū posteritati consignauit.

II. Anno Seruatoris 1252. successit, in Hispania, regnis Castellæ & Legionis, patri suo Ferdinando III. filius Alfonsus X. huius nominis; stirpe regiâ, patriâ laude, sceptri successione, alijsque rebus multis felix; quin & Violantæ, Iacobi regis Aragoniæ heroicæ filiæ, matrimonio beatus. Quanquam, vt nihil, in hac vita, *ex omni est parte beatum*, ita & huic coniugio Deus salem asperfit. Nam, *Psal 135.4 qui facit mirabilia magna*, inter ea etiam hoc sape

Sæpe facit, vt pauper, qui nocturno diurnoque sudore vix se ipsum & vxorem suam potest sustentare, liberis abundet; ac opulentus prole careat; atque ita vnus, sine hæreditate habeat hæredes; alter sine hærede possideat hæreditatem; ne hæc necessariò coniungi, sed vtraque donum esse de cœlo agnoscamus. Quare etiam Alfonsus sceptrum in manu, coronam in capite habuit, hæredem non habuit, quem maximè desiderauit; faciliusque vno è regnis, quàm filio, caruisset. Quid ergo illi faciendum fuit? Cogitandum erat, non omnia omnibus dari: differri aliquando mortalium vota, vt ipsâ expectatione fiant gratiora: etiam Abrahamo, in senectute, filium obtigisse: Samuelem, à sterili, precibus obtentum esse: denique multis filios aut filias, à quibus solatia expectabant, in magni luctus argumentum transiisse. Hæc atque alia talia Alfonsus cogitare debuisset. At, quia magna sæpe est, in magnis principibus impatientia, & desideria non rarò, in consilijs, plus valent, quàm ratio; idcirco, Alfonsus, magnâ erga Deum diffidentiâ, ad humana animum subsidia, qualia demum cuncta ea essent, conuertit; & haud diu moratus, contra ius & fas, de alia vxore ducendâ

Gen. 28

2-

1. Reg. 10

20^a

4   *Cap. I. De Alfonsi X. superbiâ,*

statuit; ita publico interesse bono, ratus: quasi vllum sit magis publicum, quàm DEI bonum; aut vbi hominis est vtilitas, ibi Numinis honor, cultus & præcepta possint dissimulari. Erat regi Daciæ filia *Christiana* dicta, virgo, inter præcipuas formas, admiranda. Eam, per oratores, petijt. Et (quid non impetrant reges?) etiam impetrauit. Sed ab homine, nam Deus intercessit, qui illam alteri destinavit. Dum enim illa magnâ procerum nobiliúmque pompâ deducitur, dum ingenti comitatu Hispalim venit, interea, diuinâ Prouidentiâ, *Violanta* vera Alfonsi vxor filiam illi Beringuelam peperit; seque ipsam à sterilitatis suspitione absoluit. Mirifici igitur extemplo motus atque sermones vbiq; extiterunt. Nam alij dicebant, Deum pro *Violanta* causâ stetisse; alij *Christiana* nouæ sponsæ ignominiam egregiam aiebant irrogatam esse, quæ regni spe delusa eò pedem, vnde attulerat, instar corui hiantis referre cogeretur: quidam mentem altiùs mittentes dicebant, diuinis consilijs virginis honori subuentum esse, vt quæ non regina, sed concubina *Alfonsi* habenda fuisset: plerique subitum *Alfonsi* factum, & leuitatem regis maiestati haud conuenientē accusabant.

Qui

Qui, hinc noua nupta veniente, inde titulo nouarum nuptiarum cadente, velut inter saxum & saxum consistens, cum rerum futurum exitum non videret, seque ob tam præcepti consilium, à Numine, per infamiam & populi cachinnos, merito puniri agnosceret; illam inconsiderato negotio honestam coronidem adiecit, vt, in magna occasione, venustissimæ Virginis ad se perductæ pudicitiam non sollicitaret, omnique curâ in id incumberet, vt turpis error honorifico mantelo contegeretur.

Hanc, in Alfonso, temperantiam magnus castitatis remunerator Deus, multis beneficijs ornauit. 1. Fratrem eius Philippum, natu minorem, pensionis fortasse magis, vt fit, quàm religionis causâ, in nescioquam Abbatiam Vallisoleti, & Canonatum Hispali promotum, excitauit, vt mallet in matrimonio esse castus, quàm, inter quotidianas illecebras, extra coniugium, periclitari. Itaque, repente ac nemine opinante, deposito Clerici habitu, *Christianam* duxit, à rege Alfonso (ita virginis pariter atque suo honori consultum esse gaudente) magnificè regièque ditatus, & dotatus. 2. Fastidium, quod erga improlem *Violantam* conceperat,

III.
ALFONSI
GRATIA
ET GLO-
RIA.